

Hồi 16

Đêm Khuya Mã Quân Vũ Sát Dịch Ở Đỉnh Hoàng Sơn

Bạch Vân Phi từ nhỏ đến lớn, lần đầu tiên đôi tay mềm mại của nàng mới được một chàng trai nắm lấy. Hơn nữa chàng trai này lại Mã Quân Vũ, người tình trong mộng mà nàng đã hằng mơ ước từ lâu.

Lúc này đầu óc Bạch Vân Phi tràn ngập mối tình u hoài khó tả. Bất giác thân nàng như bị động, cuối cùng nàng đứng sát vào người Mã Quân Vũ.

Trước một thiếu nữ yêu kiều, với một sắc đẹp tuyệt vời, Mã Quân Vũ thấy lòng rạo rực khó hiểu. Chàng vừa nắm nhẹ đôi bàn tay dịu dàng của Bạch Vân Phi, đột nhiên óc chàng thoáng qua tiếng nói, vẻ cười của Thanh Loan như mả mai.

Liên đó tinh thần Quân Vũ như tỉnh lại, chàng vội buông tay của Vân Phi ra, dần dần lui lại cách xa thân hình liễu yếu đó. Mã Quân Vũ đột nhiên nói:

- Nhờ tử tử ra tay giúp đỡ, mới cứu được sư muội Lý Thanh Loan. Tình cao cả của tử tử, Mã Quân Vũ khắc vào tâm, suốt đời không quên.

Những tiếng cứu sư muội Lý Thanh Loan Bạch Vân Phi cảm thấy như một trường kiếm đâm vào tim nàng. Nét mặt nàng bỗng xám ngắt, đôi mắt ngấn lệ, thân hình run run, nhìn sững Quân Vũ hồi lâu không nói một lời.

Mã Quân Vũ ngơ ngác thăm nghĩ:

Hành động và lời nói của mình đã làm cho nàng đau khổ. Nàng là người đã hy sinh rất nhiều. Bệnh của sư thúc cũng nhờ nàng cứu chữa. Nàng lại truyền phép Ngũ Hành Mê Tung cho mình, và từ ngàn dặm xa xôi đi cứu Lý Thanh Loan. Bao nhiêu việc đó mình chưa đền được, bây giờ mình lại bạc bẽo thế ư?"

Nhưng rốt cuộc chàng cũng không biết nói gì, chỉ đứng trố mắt nhìn nàng như một pho tượng gỗ.

Gần một giờ, Bạch Vân Phi mới hồi tỉnh, điềm nhiên nói:

- Sư muội của huynh rất mến huynh, vậy huynh phải đối đãi thật tốt mới đúng. Tính nàng hiền lành, ngây thơ, lúc bị thương luôn luôn nhớ đến huynh.

Vừa dứt lời, nàng quay mình đi chậm chậm về phía Tây.

Bạch Vân Phi đi chừng ba trượng, bỗng xoay mình lại, tiến tới trước mặt Quân Vũ, nói:

- Tăng ni trong Đại Giác Tự võ công rất kỳ độc, vậy Mã huynh và Loan muội hãy lập tức rời khỏi nơi này.

Nàng không nhìn thẳng vào mặt Quân Vũ. Khi nói xong, chẳng nghe chàng trả lời,

lòng nàng cảm thấy khó chịu. Nàng chau mày, tức giận, liếc nhìn mặt Quân Vũ, nhưng khi thấy mặt chàng thì bao nhiêu tức giận như biến thành cảm động xót thương. Chỉ thấy đôi mắt chàng u buồn, đứng ngây người như một pho tượng đá. Bạch Vân Phi nhìn qua biết Quân Vũ vì đau thương quá độ. Cái đau thương cố nhẫn nhịn trong lòng chàng không thể nói ra được, có thể bị uất kết, qua một thời gian mắc phải nội thương, thật là một điều khốn khổ nhất của người luyện nội công.

Thật ra Mã Quân Vũ vì nội tâm đã xúc động quá nhiều, lúc ở Thủy Nguyệt Sơn Trang tế linh hồn Ngọc Tiểu Quyên, biểu tở của chàng, cũng vì cảm động quá mà uất khí xông lên làm chàng bị nội thương. Giờ đây chàng lại ở trong tình trạng đau buồn nữa, nếu không khéo tâm bình có thể phát xuất làm nghẹt huyết quản, tê liệt cả người.

Trong hoàn cảnh này, nếu Bạch Vân Phi không trở lại thì ắt Mã Quân Vũ không chết cũng bị trọng thương.

Bạch Vân Phi võ công rất tinh nên nhìn qua biết Quân Vũ bị uất khí. Nàng vội đưa tay điểm liên tiếp vào Mạch Môn, Đang Môn, và Phế Hải cho chàng. Trong chốc lát, Quân Vũ thở dài một tiếng, mắt nháy nháy, thân thể cử động được.

Bạch Vân Phi cảm động than thầm:

“Chàng cũng vì mình mà quá xúc động mới bị uất khí thế này”

Nàng đưa hai tay đỡ Quân Vũ khẽ nói:

- Huynh đã có nơi ký thác cuộc đời, cần gì phải nghĩ đến tôi cho khổ? Nếu tôi không trở lại đây thì huynh thọ thương rất nặng.

Bất cứ một người thông minh thế nào, mà một khi đã sa vào lưới tình cũng khó giữ được tâm chí cho bình thản. Tình yêu không phải cái mà con người có thể dùng lý trí phân định đâu là tốt đâu là xấu. Bạch Vân Phi nói như vậy cố tình cho Quân Vũ không thể trả lời và cũng chẳng dám chống đối.

Quân Vũ chỉ cúi đầu thở dài.

Chàng đã mấy lần hé môi, muốn nói nhưng không nói ra lời. Hai người chỉ đứng nhìn nhau...

Giữa lúc ấy bỗng có một luồng khói đen nghịt xông lên ở khu rừng phía Nam. Bạch Vân Phi vội nhảy vút lên ngọn cây thanh tùng cao lớn mười trượng, đứng quan sát một hồi, rồi nhảy xuống thung lũng đi luôn.

Mã Quân Vũ thấy khói đen từ từ cao vút, đoán biết Tô Hùng đã đốt lửa, nên lòng tự nghĩ:

“Tô Hùng đã vì mình không tiếc con ngựa quý, ngày đêm bôn ba đưa mình tới Kỳ Liên Sơn. Bây giờ mình lại ở thung lũng này, còn Tô Hùng một mình mồi lửa, chịu nguy hiểm như thế sao đành.”

Nghĩ như thế, chàng không an lòng, nhìn lại thì Bạch Vân Phi đã đi mất. Chàng gọi to hai tiếng, nhưng không có người đáp lời.

Quân Vũ vội tung mình nhảy xuống thung lũng, vào trong động đá, thấy Lý Thanh Loan đang ngủ yên lành.

Chàng định gọi Thanh Loan dậy để bảo nàng ở đây đợi chàng đi tìm Tô Hùng rồi sẽ cùng nhau ra khỏi núi. Nhưng chàng không nỡ làm mất giấc ngủ của nàng, liền quay mặt lại, thấy tảng đá tường Đông có viết mười chữ rất đẹp và thật lớn:

“Không thể ở lâu được, hãy mau rời khỏi chỗ này.”

Ở dưới ký tên: Đại

Mã Quân Vũ suy nghĩ:

- Chữ Đại này chắc là bí danh của Bạch Vân Phi, mình không để lộ vết tích, phải chùi đi tiện hơn.

Sau khi nhìn quanh hàng chữ, Quân Vũ chạy ra ngoài động tìm Bạch Vân Phi thì không thấy tăm dạng nàng đâu cả. Đột nhiên một nỗi buồn vô hạn quay cuồng trong đầu óc chàng. Chàng đưa mắt nhìn bốn bề, cảnh vật vẫn y nguyên, mà người đẹp đã đi mất rồi.

Mã Quân Vũ ngơ ngác một hồi, bần thần quay mình trở vào động.

Bấy giờ, cây thanh tùng trên đồi cao đang nhẹ nhàng rung động theo làn gió thoảng qua. Một người mặc y phục màu xanh, chít khăn vuông, đang đứng trên ngọn cây đưa mắt nhìn vào động, thở dài não nuột. Té ra người ấy là Bạch Vân Phi. Nhưng nàng đã cải trang thành một chàng trai tuấn tú. Bạch Vân Phi đứng nhìn một lúc rồi quay mình biến đi.

Mã Quân Vũ trở vào động lần này thấy Thanh Loan còn ngủ. Nhưng chàng gấp tìm Tô Hùng, nên không chần chờ nữa, liền lay gọi Thanh Loan thức dậy.

Lý Thanh Loan giật mình mở mắt kêu lên:

- Vũ ca! Huynh chờ muội lâu không?

Rồi nàng ngồi dậy, bồng con nai con lên nói:

- Lòng muội có rất nhiều điều muốn nói với huynh, nhưng buồn ngủ quá, muội mới nằm xuống đã ngủ liền, nên huynh vào lúc nào muội cũng không hay.

Tâm trí của Quân Vũ đang nghĩ đến Tô Hùng, không nghe nàng nói gì cả. Đột nhiên chàng cười nói:

- Sư muội đợi huynh ở đây, để huynh đi tìm người bạn, rồi trở lại ngay.

Thanh Loan chưa kịp đáp Quân Vũ đã tung mình chạy đi mất.

Thanh Loan vội nhảy theo ra khỏi động, cất tiếng kêu lạnh lốt:

- Vũ ca! Huynh không dắt muội đi với huynh sao?

Quân Vũ nghe Thanh Loan gọi thầm nghĩ:

- Bây giờ Bạch Vân Phi đã đi mất rồi thì để Thanh Loan theo mình cho tiện. Lúc tìm gặp Tô Hùng sẽ cùng nhau xuống núi luôn.

Chàng liền đáp:

- Sư muội vào thu xếp các vật dụng. Chúng ta cùng đi một thể.

Thanh Loan chạy trở vào động, thu gọn các vật dụng, tay cầm trường kiếm bước ra, nhìn Quân Vũ cười nói:

- Bạn của huynh thật tốt, đã hết lòng cứu muội mà còn giành lại được thanh bảo kiếm cho muội! Bạn huynh cho muội cỡi hạc về đây để chờ huynh.

Rồi như sức nhớ điều gì, nàng lắc đầu nói:

- Nhưng bây giờ muối không thể đi được.

Mã Quân Vũ quá ngạc nhiên không hiểu gì cả, liền hỏi:

- Tại sao muối đi không được?

Thanh Loan cười đáp:

- Nếu chúng ta cùng đi hết, lát nữa bạn huynh trở về đây, không thấy chúng ta đâu, có lẽ bạn huynh lo âu nữa. Thôi, huynh đi một mình cũng được, để muối ở đây đợi tiện hơn.

Nói xong, nàng thở một hơi dài khoan khoái, nhoẻn một nụ cười rồi quay trở vào động.

Quân Vũ ngẩng đầu nhìn trời, thấy làn mây đỏ phủ trên các đồi núi. Mặt trời đã gần khuất núi. Tâm tư chàng như theo bóng mặt trời lặn chìm trong khung cảnh bao la của núi rừng. Một hồi lâu những làn mây đỏ đã phai màu trở thành màu vàng kim mà chàng vẫn đứng ngơ ngác nói không ra lời.

Thanh Loan lấy làm lạ, vội chạy ra đứng sát bên chàng khẽ hỏi:

- Vũ ca! Trong tâm huynh như có điều buồn khổ lắm hả ?

Quân Vũ ngơ ngác nói:

- Chúng ta đi thôi ! Người bạn ấy không trở lại nữa đâu !

Thanh Loan có vẻ hoài nghi, liếc nhìn chàng, không nói nữa. Nàng để con nai xuống, lấy một ít sữa dê cho nó uống.

Quân Vũ và Thanh Loan cùng leo lên đỉnh núi thì con nai con cũng tung tăng nhảy theo bên vách động, kêu mãi. Thanh Loan không ngớt quay lại, đôi mắt ngấn lệ đầy thương tiếc.

Hai người trèo lên tới đỉnh đồi, mặt trời đã bị những ngọn núi liên miên che khuất, chỉ còn những tia sáng rọi thẳng trên các ngọn đồi tuyết phủ. Muôn ngàn tia sáng đủ màu sắc phản chiếu.

Quân Vũ quay nhìn Thanh Loan, thấy nàng vẫn còn lưu luyến với con nai ở dưới chân núi nên không nỡ giục nàng đi nhanh. Tuy chàng đang nóng lòng đi tìm Tô Hùng, nhưng chỉ bước chậm chậm đến bên Thanh Loan nắm tay nàng cười nói:

- Mẹ con nai ấy sẽ trở lại săn sóc cho nó, chúng ta hãy đi mau mới được.

Thanh Loan “ừ” một tiếng quay lại nói:

- Vũ ca ! Huynh đến đây có khó nhọc không ! Ôi ! Huynh phải đi tìm muối. Ngày đó muối ở Nhiêu Châu đợi huynh đến trời sáng mà chẳng thấy huynh về nên phải thưa với sư phụ và sư tỷ, cho phép đi tìm huynh. Sư phụ và sư tỷ không đồng ý cho đi, nhưng muối quá nóng lòng phải lên đi một mình.

Quân Vũ từ lúc gặp được Thanh Loan chưa kịp hỏi đến tai nạn vừa qua. Bây giờ nghe nàng nói chàng sức nhớ vội hỏi:

- À ! Thế rồi tại sao muối bị bọn họ bắt cóc?

Thanh Loan thở một hơi dài náo nức, nói tiếp:

- Muối đi tìm hết nửa ngày nhưng không thấy huynh đâu cả. Muối đến ngồi nghỉ dưới một bóng cây liễu bên hồ. Bỗng nhiên, có hai tên to lớn, giả khách du ngoạn đến bên cạnh. Muối không dám nhìn họ. Bất thành linh họ xông đến điểm huyệt muối, làm cho muối ngất

xiu ngay. Đến lúc muối tỉnh lại thì tay chân đã bị trói hết. Chúng bỏ muối vào trong một chiếc xe ngựa, chung quanh đều bao vải đen, không còn thấy được gì bên ngoài nữa. Còn thanh bảo kiếm của muối chúng cột chặt trên trần xe, nên muối đành cắn răng chịu theo số mệnh.

Mã Quân Vũ, bầu máu nóng như sôi lên, nói:

- Chúng nó còn dùng cách nào hành hạ muối nữa không?

Thanh Loan buồn tủi nói:

- Miệng muối thì chúng dùng một cuộn vải nhét kín lại. Đến khi ăn cơm thì chúng lấy ra. Nhưng muối tức quá không thèm ăn cơm của chúng, nhịn đói đến một ngày một đêm. Đến bữa sau muối định chắc huynh sẽ đi khắp nơi tìm, nếu không ăn mà đói chết thì huynh không thể tìm muối được nữa.

Quân Vũ quá thương tâm, dịu dàng hỏi:

- Rồi vì sao muối lại lọt vào tay của lão hòa thượng trong Đại Giác Tự?

Thanh Loan ngả đầu vào ngực Quân Vũ, nhoẻn nụ cười, kể:

- Lúc muối ngồi trong xe, không thấy được bên ngoài nên không biết chúng đưa đi về đâu. Trong tâm trí muối chỉ lo sợ huynh tìm không được thì chắc huynh đau khổ lắm.

Quân Vũ cúi đầu nhìn nàng nói:

- Việc đó dĩ nhiên rồi.

Thanh Loan bật cười, nói tiếp:

- Khi xe đang chạy bỗng ngừng lại. Tiếp đó muối nghe ngoài xe có những tiếng vũ khí chạm nhau rất ác liệt, cùng với tiếng hò hét rất kinh hãi. Muội thầm tưởng huynh đến cứu, không ngờ đến lúc hết đánh nhau, màn xe mở ra, thì trái lại muối thấy hai lão hòa thượng bước đến đỡ muối từ trong xe ra.

Mã Quân Vũ vội hỏi:

- Có phải hai hòa thượng, một cao, một lùn, đều mặc áo xám không?

Thanh Loan ngạc nhiên hỏi:

- À ! Sao huynh biết được?

Chàng cười đắc ý đáp:

- Hai lão hòa thượng ấy đều bị Tô Hùng giết rồi.

Thanh Loan chưa biết Tô Hùng là ai nên hỏi tiếp:

- Tô Hùng cũng là bạn của huynh sao?

Quân Vũ gật đầu nói:

- Đợi lát nữa muối sẽ thấy Tô Hùng là người bạn tốt của huynh.

Quân Vũ hỏi tiếp:

- Có phải, hai lão hòa thượng ấy giao muối cho hai lão hòa thượng khác đưa đến Kỳ Liên Sơn không?

Đôi mắt Thanh Loan bỗng đỏ hoe. Rồi hai hàng lệ tuôn ra chảy đầm đề xuống đôi má, làm ướt áo của Mã Quân Vũ. Quân Vũ lạnh lùng cúi nhìn mặt Thanh Loan. Đôi má nàng đã đầm nước mắt.

Chàng khe khẽ hỏi:

- Hai lão hòa thượng ấy đối với muội tàn nhẫn lắm phải không?

Thanh Loan sụt sùi nói:

- Hai lão hòa thượng đó đưa muội đến một vùng mả hoang, lấy dây buộc chặt cả tay chân muội, đánh đập muội một hồi lâu. Lão hòa thượng lùn đó lại thò tay nhét miệng muội, nên muội cắn một cái muốn đứt ngón tay lão.

Mã Quân Vũ nghe đến đây toàn thân đầm mồ hôi, chàng hỏi tiếp:

- Rồi về sau thì sao?

Thanh Loan thở dài đưa tay lau mồ hôi cho Quân Vũ, và nói:

- Sau đó có một lão hòa thượng áo vàng đến, lão này rầy la hai người hòa thượng áo xám, rồi tiếp mở trói cho muội. Nhưng lão lại điểm thêm hai huyệt vào lưng, rồi lấy chiếc áo nhà sư choàng lên mình và bịt lên đầu muội một cái khăn vàng. Lão bồng muội lên ngựa, chạy đến nửa đêm, lại gặp một người hòa thượng áo đỏ.

Quân Vũ trầm nghĩ:

- Tội nghiệp ! Nàng gặp tai nạn quá cay đắng !

Bất giác chàng ôm chặt nàng vào lòng, tử tế hỏi:

- Muội đã gặp nhiều cực khổ, mà huynh không thể kịp thời cứu muội sớm.

Thanh Loan vừa đau khổ vừa sung sướng, cười thỏ thẻ:

- Hòa thượng áo vàng trao muội cho hòa thượng áo đỏ. Hòa thượng áo đỏ lập tức đưa muội đi cả ngày đêm không nghỉ. Lão hòa thượng áo đỏ tuy đối đãi với muội rất nhỏ nhẹ, nhưng muội vẫn biết thâm tâm lão ác độc lắm. Khổ thay lúc ấy các huyệt đạo của muội chưa giải được, nên không có cách nào chạy thoát.

Quân Vũ trầm nghĩ:

“Mình và Tô Hùng đuổi theo bọn hòa thượng chỉ sau hai ngày, mà Xích Vân Truy Phong có bốn chân thần tình, nhất quyết không có một con ngựa nào có thể bì kịp. Thế thì tại sao bọn họ đưa Thanh Loan tới Kỳ Liên Sơn trước mình hai ngày?”

Vì thấy làm lạ, chàng hỏi tiếp:

- Người hòa thượng áo đỏ ấy cũng đưa muội đi bằng ngựa ư?

Thanh Loan lắc đầu cười chua cay, đáp:

- Không phải, lão đưa muội đi bằng ngựa chỉ có hai ngày đêm. Trưa bữa sau đến một ngôi chùa ở trong núi sâu, thì nơi đó có rất nhiều hòa thượng. Chúng giữ muội ở đó đến tối. Không biết họ bắt ở đâu về hai con chim to rất kỳ quái. Hòa thượng áo đỏ nói với muội là dùng hai chim này đưa muội đến một nơi thắng cảnh để giải trí. Muội biết chúng nói láo, nên dả kích nhiều lời mà lão hòa thượng áo đỏ vẫn không tức giận. Chúng cột muội vào một con chim to tướng. Lão hòa thượng áo đỏ cũng cỡi một con bay đi như gió. Chỉ trong một đêm đã đến chân núi này.

Quân Vũ trầm tính:

- À ! Nhờ thế cho nên chúng đi nhanh hơn Xích Vân Truy Phong của Tô Hùng. Té ra chúng lại cỡi chim, mà thứ chim đó có thể chở được một người bay rất nhanh như vậy, chắc

là một giống chim kỳ lạ. Trừ ra con hạc trắng của Bạch Vân Phi, chỉ còn có chim đại bàng và chim phượng mới có thể chở người bay đi trong một ngày đến mấy muôn dặm. Hèn chi bọn ác độc ấy đã ẩn trong rừng sâu núi thẳm, mà không ai có thể đoán được.”

Thanh Loan nói tiếp:

- Đến sáng ngày ấy con chim không bay nữa. Nó hạ xuống vạc rừng rậm. Lão hòa thượng mở muội ra rồi cho chim đi ăn. Nghỉ ngơi hai tiếng đồng hồ, chúng lại cho chim chở muội đi về hướng Tây. Ngày thứ hai con chim ấy đuổi sức chỉ bay chừng một tiếng đồng hồ thì phải hạ xuống nghỉ. Lúc đầu muội thấy hai con chim rất hùng mạnh, to lớn nhưng sau thấy không bằng con hạc trắng của Bạch huynh.

Quân Vũ cười nói:

- Dĩ nhiên, con hạc trắng là một thần vật đã sống hàng nghìn năm, còn loài quái diệu ở Đại Giác Tự đâu bì lại hạc trắng ấy được.

Thanh Loan nói tiếp:

- Hai quái diệu ấy bay nhanh chỉ có đêm đầu, còn bữa sau nó đuổi sức không bay xa được nữa. Lão hòa thượng đó nói với muội là độ chừng lúc mặt trời lặn thì có thể đến nơi phong cảnh đẹp đó. Và lão còn xưng tên của lão là Nhất Lôi, nói để sau này muội khỏi quên.

Quân Vũ nghe đến đây không dần được cơn giận dữ nói:

- Lão hòa thượng độc ác đó đáng chết.

Thanh Loan cười đáp:

- Nhưng lão đã bị bạn của huynh đánh từ trên lưng chim rơi xuống đất, chắc có lẽ nát xương rồi.

Quân Vũ cười nói:

- Bạch Vân Phi cứu muội xong, đem muội vào ở trong động đó phải không?

Thanh Loan gục đầu nói:

- Tên hòa thượng đang lúc nói chuyện với muội thì thành linh bạn huynh cỡi con hạc trắng từ đằng sau bay xẹt tới, chỉ thấy bạn huynh giơ tay ra là lão hòa thượng đó đã từ lưng chim rơi xuống tức khắc. Rồi người bạn huynh nhảy qua lưng chim của muội ngồi, nhưng chim bị sức nặng hai người không bay được, sà xuống. Bạn huynh dùng một tay đánh chết con chim. Còn con chim của hòa thượng thì bị con hạc trắng cắn chết từ trên không rơi xuống. Từ đó bạn huynh chở muội ngồi trên con hạc bay tới động này. Bạn huynh còn đi tìm cho muội một con nai con để muội đùa chơi, rồi dặn muội ở đây chừng vài ngày nữa huynh sẽ đến tìm muội. Quả thật huynh đến gặp muội.

Mã Quân Vũ nghe nói đến đây lòng cảm thấy băng khuâng. Chỉ trong thời gian ngắn ngủi mà Lý Thanh Loan đã mang ơn của Bạch Vân Phi quá nhiều. Trọn đời chàng chưa chắc đền ơn cho Bạch Vân Phi được.

Thanh Loan kể hết việc bị bắt cóc vừa qua, dựa đầu vào vai Quân Vũ mê mê thưởng thức cảnh núi rừng của hoàng hôn.

Đột nhiên, một ngọn lửa bùng sáng trên dãy núi phía Nam, giữa màn đêm hoang lạnh

âm u. Ngọn lửa chỉ trong tức khắc đã tung lên cao vút lan rộng không ngừng tỏa khói mịt trời.

Thanh Loan quá kinh hãi, kêu lên:

- Vũ ca ! Huynh xem bên kia núi lửa cháy đỏ trời kia kìa. Vũ ca ơi, ngọn lửa ghê rợn quá, chẳng biết thiêu chết bao nhiêu chim và nai nhỏ...

Nàng nói đến đây, thở một hơi dài não ruột.

Quân Vũ thấy thế nhớ đến Kim Hoàn Nhị Lang, lẩm bẩm:

“À ! Mình đã hẹn với Tô Hùng chờ khi mỗi lửa cháy là chạy đi ẩn núp, đợi cho hòa thượng trong Đại Giác Tự ra xem thế lửa, sẽ luôn tiện theo dõi. Bây giờ muốn tìm Tô Hùng, mình phải đến nơi lửa cháy. Nhưng từ đây đến đó còn cách xa quá, đường đi hiểm trở không biết bao nhiêu hố sâu vực thẳm. Trong lúc trời tối thế này, nếu mình không đi thì thất hứa với Tô Hùng, mà đi thì thật nguy hiểm.”

Chàng quay lại nói với Thanh Loan:

- Loan muội ! Chúng ta đến chỗ lửa cháy để tìm Tô Hùng.

Thanh Loan nghe nói Tô Hùng là người bạn tốt nên không chút lưỡng lự, chỉ cười gạt đầu. Hai người giở khinh công xuống núi, nhắm về hướng lửa cháy tiến đi...

Màn đêm đen tối bao phủ cả rừng sâu, núi thẳm không còn thấy lối đi. Hai người phải lướt qua những khe núi đá lởm chởm, những đám cây trùng trùng điệp điệp đầy gai góc chần chịt.

Lúc này đêm đã khuya mà rừng núi vô cùng hiểm trở. May nhờ Quân Vũ và Thanh Loan có một sức khinh công thâm hậu mới tránh khỏi nguy.

Sau khi băng qua các đồi núi hiểm trở, hai người đều toát mồ hôi ướt đẫm như tắm, nhưng nhờ ánh lửa cháy càng lúc càng lan rộng chiếu sáng cả vòm trời, hai người mới khỏi bị lạc hướng.

Thấy ngọn lửa không xa lắm, nhưng đi mãi đến nửa đêm mà chưa tới, hai người đều cảm thấy mệt.

Thanh Loan thở hổn hển, than:

- Vũ ca ! Muội mệt quá !

Thật ra Quân Vũ cũng cảm thấy mệt rồi, còn thêm đói bụng nữa. Những đồ ăn của chàng và Tô Hùng đều để cả trên mình con Xích Vân Truy Phong. Còn khi chàng và Thanh Loan rời khỏi động, vì vương vấn tình cảm mà quên đem theo bình sữa dê.

Quân Vũ trầm nghĩ:

“Tội nghiệp cho Thanh Loan ngây thơ chân thật, chỉ cảm thấy đuối sức mà không nhớ đến việc ăn uống gì cả. Nhưng bây giờ mình phải cố sức tới cho kịp, chứ Tô Hùng chắc đang tìm kiếm mình khắp nơi rồi.”

Chàng liền nắm tay Thanh Loan, cười nói:

- Đã sắp tới nơi rồi ! Chúng ta cố sức đi một lát nữa được không?

Thanh Loan thở dài mỉm cười nói:

- Được ! Đi có huynh mà lo gì !

Hai người đều gắng sức chạy thẳng về hướng Tây. Qua một hồi lâu họ đã băng qua thêm hai đỉnh núi cao nữa. Thanh Loan toàn thân run rẩy, hơi thở phì phào.

Quân Vũ trầm lo:

“Việc gặp Tô Hùng, mình có thể chậm trễ giây lát được. Chứ Thanh Loan quá đuối sức rồi, nếu rủi trượt chân rơi xuống núi, thì nguy hại lắm.”

Chàng vội dìu Thanh Loan ngồi trên tảng đá an ủi:

- Loan muội! Huynh thấy muội đã quá mệt. Thôi tạm nghỉ một tí sẽ đi nữa !

Thanh Loan chớp đôi mắt nói:

- Muội thật vô dụng quá !

Vừa dứt lời nàng xịu vào lòng Quân Vũ.

Trong chốc lát, Thanh Loan đã ngủ thiếp rồi. Rừng khuya gió lạnh, hơi tuyết bốc lên buốt thấu xương. Quân Vũ thấy không có cái gì đắp cho Thanh Loan, chỉ còn cách ôm chặt nàng vào lòng.

Bỗng nhiên trong làn gió lạnh vọng đến tiếng vó ngựa. Quân Vũ lắng nghe, thầm nhủ:

Đây rõ ràng tiếng vó ngựa chạy trên núi đá. trừ con Xích Vân Truy Phong của Tô Hùng, thì chắc không có một con thứ hai nào có thể chạy được trên đồi núi cao chọc trời này.

Tiếng vó ngựa nghe đã gần, chàng vội gọi lớn:

- Tô huynh ! Tô huynh !

Đêm thanh u tịch, bỗng nổi lên hai tiếng kêu chói lói làm xé cả không gian, vang dội bốn bề không ngớt. Quả nhiên tiếng kêu của Quân Vũ vừa dứt, liền có tiếng ở phía Nam vọng lại, đúng là lời của Tô Hùng đáp lại. Thanh Loan đang ngon giấc, cũng giật mình ngồi dậy. Tiếng vó ngựa đã tiến gần cách họ chừng mười trượng.

Quân Vũ đứng phắt lên, vút mình chạy tới. Tô Hùng đã gò ngựa đứng bên Mã Quân Vũ. Vừa nháy xuống ngựa, Tô Hùng đã nhìn thấy Lý Thanh Loan.

Chàng chạy đến bên Quân Vũ, cười nói:

- Cô nương áo đỏ này có phải là sư muội của Mã huynh không?

Quân Vũ gật đầu đáp:

- Đúng ! Đây là Loan muội ! Tô huynh không có gì nguy hiểm chứ?

Chàng liền giới thiệu cho Loan biết:

- Loan muội ! Đây là Tô Hùng người bạn đã hết lòng giúp huynh đấy !

Thanh Loan nhìn Tô Hùng ăn mặc khác thường, trên tay lại đeo những vòng vàng chiếu sáng, làm cho nàng không ngớt nhìn Tô Hùng và mỉm cười.

Kim Hoàn Nhị Lang vốn là một cao thủ, nội công, ngoại công tinh tường, nên ban đêm có thể nhìn sắc vật rõ như ban ngày. Chàng thấy Thanh Loan cười lộ hàm răng trắng như ngọc, đôi môi đỏ thắm, phải động lòng đứng sững một hồi, mới nhìn sang Mã Quân Vũ nói:

- Sư muội của huynh thật đẹp ! Hèn chi huynh suýt điên mất!

Quân Vũ nói:

- Xin Tô huynh đừng cười! Làm sao huynh đi tới đây? Chúng tôi đi tìm huynh, nhưng đi đến nơi này bị mệt quá, phải nghỉ lại một lát.

Tô Hùng cười nhạt:

- Lúc huynh cỡi con hạc trắng đi, tiểu đệ lại gặp hòa thượng Đại Giác Tự. Vì lời nói không hợp, phải ra tay với chúng rất ác liệt. Nhưng tiểu đệ đánh càng lâu thì bọn hòa thượng càng đông. Tình thế thật nguy hiểm. Tiểu đệ tưởng phải bỏ mạng với chúng rồi chứ. Đánh mãi tiểu đệ mới giết được lão hòa thượng và xông ra khỏi vòng vây chạy đi tìm huynh. Không ngờ huynh bỏ rơi tiểu đệ, đi tìm sư muội của huynh!

Quân Vũ bị Tô Hùng trách móc không an lòng, gượng cười nói:

- Xin Tô huynh thứ cho. Tiểu đệ gặp được Loan muội, không kịp trở lại nên thất hứa với Tô huynh.

Tô Hùng cười lạnh lạnh:

- À ! Con hạc trắng ấy có thể chở được hai người. Thật là ít thấy !

Quân Vũ nghe Tô Hùng nói chuyện, biết thâm tâm có ác ý với Bạch Vân Phi, lòng thầm lo:

“Tô Hùng có tánh tò mò, nếu mình giải thích nhiều không có lợi. Hơn nữa, Bạch Vân Phi đã đi rồi. Chắc chưa có cơ hội gặp nhau, thì cũng không nên nói nhiều.”

Mã Quân Vũ liền cười nói sang chuyện khác:

- Tô huynh đến thật đúng lúc. Tiểu đệ đang đói bụng đi hết nổi. Huynh còn đồ ăn không?

Kim Hoàn Nhị Lang liền xách đồ ăn trên lưng ngựa xuống. Thanh Loan vội đưa tay đỡ lấy, rồi chia ra làm ba phần. Nhưng Tô Hùng nhận phần mà không ăn.

Thanh Loan vừa ăn vừa nhìn Tô Hùng hỏi:

- Sao huynh không ăn luôn? Huynh chưa đói à?

Tô Hùng gật đầu cười nói:

- Tại hạ chưa đói !

Mã Quân Vũ ăn no cảm thấy sức lực đã khỏe lại, ngồi trầm tư một lúc, rồi nói:

- Tô huynh ! Bọn tăng ni trong Đại Giác Tự, tuy chúng không từ một việc ác nào không làm, nhưng chúng người đông, thế mạnh, mà chúng ta chỉ có ba người, thật khó tiêu diệt được.

Tô Hùng không đợi Quân Vũ nói hết câu, cười khẩy nói:

- Đã đi đến Kỳ Liên Sơn, nếu không đến Đại Giác Tự để cướp Tuyết Sâm Quả ăn thử thì thật uổng quá.

Tô Hùng chưa dứt tiếng, bên vách đá vang lên tiếng cười kha kha nói:

- Tuyết Sâm Quả ăn ngon lắm. Nhưng ngươi muốn ăn hãy thử mùi vị này trước.

Vừa dứt lời, mã tấu, gậy sắt lập lòe, lướt gió tung ra, đánh tạt tới chỗ Tô Hùng, Quân Vũ và Thanh Loan.

Tô Hùng nghiêng mình tránh qua, tay phóng liền ba cây kim độc kích địch. Quân Vũ và Thanh Loan đều rút trường kiếm xông ra ứng chiến.

Quân Vũ nhìn về phía trước thấy trong bóng tối lơ mờ, bốn lão hòa thượng cách chừng ba trượng, hai người múa mã tấu, hai người vung thiết trượng với vẻ mặt hung ác.

Tô Hùng nhanh như chớp, giương tay bắn tiếp ra một gói kim độc, tay phải vung kiếm xông tới.

Bốn lão hòa thượng đều là những tay cao thủ, gậy sắt mã tấu cùng tung ra như chớp nhoáng, đánh rơi cả gói kim độc của Tô Hùng. Trong chốc lát, Tô Hùng đã tiến sát địch, Kim Hoàn Kiếm chém thẳng tới nghe choang choang. Chàng thừa thế đánh tiếp ba kiếm theo thế tả xông hữu đột. Lường kiếm rất nhanh và mạnh. Lão hòa thượng bên phải mùa thiền tượng, bị ép lui ra năm thước.

Còn ba hòa thượng kia thấy thế địch quá mạnh, vội hợp hai đao một gậy, đánh thẳng tới một đòn vào mặt Tô Hùng. Lão hòa thượng bị đánh lui ra xa, liền múa gậy xông tới tiếp chiến.

Tô Hùng điềm nhiên cười :

- Hãy coi Nhất Hạc Tung Thiên.

Tức khắc thân chàng bay vút lên cao hơn ba trượng, làm cho bốn bên binh khí địch chủ công đến va chạm vào nhau nghe loảng choảng mà không hề trúng Tô Hùng được.

Bấy giờ Quân Vũ và Thanh Loan múa song kiếm tiến đến. Quân Vũ đã có ác cảm với các hòa thượng Đại Giác Tự, nên đánh ra một đòn rất ác độc. Trường kiếm liền sử dụng tuyệt chiêu trong Truy Vân Thập Nhị Kiếm. Đánh chưa hết ba chiêu, hòa thượng cầm đao đã bị Quân Vũ chặt mất một cánh tay.

Trong đêm tối nổi lên tiếng kêu than rất thảm não. Tiếng kêu than chưa dứt, lại nghe tiếp “ối” một tiếng. Lão hòa thượng cầm thiền tượng đã bị Tô Hùng ở trên không bắn xuống một vòng vàng trúng sau ót, ngã xuống tắt thở luôn...

Trong nháy mắt mà bốn vị hòa thượng đã chết một, bị thương một, chỉ còn lại hai người một gậy một đao, vừa tức vừa kinh sợ. Cả hai liền hợp sức đánh thẳng vào mặt Quân Vũ.

Quân Vũ thấy thế quá độc, vội nhảy lui lại hai bước. Thanh Loan bị chiếc gậy sắt quét thẳng trước bụng cũng vội nhảy lùi lại. Hai lão hòa thượng đánh hoảng, quên mất Kim Hoàn Nhị Lang là một tay cay độc nhất.

Tô Hùng thừa cơ hội, tay tả vung một cái, bắn ra một gói kim độc. Hai lão hòa thượng trong cơn hoảng sợ, lại đang tấn công Quân Vũ và Thanh Loan, đâu có kịp đề phòng ám khí nhỏ bé, độc hại đó.

Mười mấy đường chỉ ngân chớp sáng, mỗi lão hòa thượng đều bị kim bắn vào người không ít. Trong chốc lát chất độc thấm vào huyết quản, công phá rất mạnh. Chỉ thấy hai lão hòa thượng qua một cơn run rẩy, mã tấu gậy sắt rời khỏi tay, cả hai cùng té xỉu chết ngay. Lão hòa thượng bị cụt tay thừa cơ chạy về hướng bắc.

Tô Hùng nhìn theo cười kha khả nói:

- Quân ác ! Chạy đâu cho khỏi.

Chàng nhảy lên lưng Xích Vân Truy Phong chạy như tên bắn.

Lão hòa thượng thấy thế nguy, cũng cố cầm đầu chạy. Nhưng khổ thay, tay đã bị trọng thương, mà sức chạy bộ làm sao thoát khỏi con Xích Vân Truy Phong của Tô Hùng.

Tô Hùng cho ngựa chạy như sao băng, chỉ chừng năm chục trượng đã đuổi tới sau lưng lão hòa thượng. Tô Hùng đưa kiếm quét mạnh qua, tức khắc đầu lão bay vút theo làn kiếm, rồi rơi xuống đất.

Có lẽ hòa thượng đã dùng hết công lực để chạy, nên lúc đã bị Tô Hùng đưa Kim Hoàn Kiếm chặt đứt cổ, đầu rơi mà mình lão còn chạy đến bốn năm bước nữa mới ngã xuống.

Tô Hùng sau khi giết hòa thượng, liền quay trở lại bên Quân Vũ nhảy xuống ngựa lượm hai chiếc Kim Hoàn khi nãy bắn vào óc lão hòa thượng, chùi máu, đeo vào tay rồi nhìn Quân Vũ và Thanh Loan nói:

- Trong Đại Giác Tự lúc nãy đã hay tin kinh động, nên mới cho bốn lão hòa thượng ra truy tầm chúng ta. Như thế thì thấy rõ bốn lão hòa thượng có tài năng gì đâu. Té ra bọn tăng ni trong Đại Giác Tự đều là bọn xôi thịt. Bây giờ chúng ta tiếp tục đánh phá bọn tăng ni cho khuynh đảo một trận được không.

Mã Quân Vũ nghe nói chau mày, thầm lo:

“Bạch Vân Phi đã bảo mình và Thanh Loan phải rời sớm nơi này. Bạch Vân Phi nhất định không bao giờ có ý bịa đặt nhưng bây giờ cãi lại lời Tô Hùng thì không tiện.”

Chàng cố tìm lời nói cho thích hợp với Tô Hùng. Tô Hùng thấy Quân Vũ trầm ngâm mãi không trả lời, lòng hơi bức quay nhìn Thanh Loan.

Bấy giờ Thanh Loan đang buồn bã nhìn mấy xác chết, trên mặt đượm vẻ nghĩ ngợi.

Đột nhiên Thanh Loan quay lại, thở một hơi dài, nói:

- Vũ ca! Mấy lão này chết thảm thương ! Chúng ta đào huyết chôn họ chứ?

Quân Vũ thấy Thanh Loan vừa nói mà nước mắt đã đọng lưng tròng nên không muốn làm cho tách hiên lạnh của nàng bị đau khổ. Chàng gật đầu nói:

- Được, để huynh chôn họ.

Quân Vũ liền lấy kiếm đào một huyết lớn. Thanh Loan cũng xách kiếm đào phụ với Quân Vũ. Tô Hùng đứng một bên chỉ lo nghĩ đến việc phá hại Đại Giác Tự, nên chỉ lạnh lùng nhìn.

Thanh Loan ngẩng đầu lên nhìn Tô Hùng cười, nói:

- Tại sao huynh không giúp một tay?

Tô Hùng giật mình. Lời nói dịu dàng đó hình như có một nghị lực thúc đẩy, không cho phép Tô Hùng lãnh đạm nữa, chàng ngớ ngẩn nói:

- À ! Tại hạ đứng nhìn ngọn lửa mà quên đi chớ.

Vì phải chiều ý Thanh Loan, Tô Hùng tuốt kiếm đào giúp với Quân Vũ.

Ba người đào một hồi mới xong cái huyết lớn, đem bỏ bốn xác chết của bốn lão hòa thượng chung một chỗ. Thanh Loan đi bê một mớ hoa rừng cắm lên. Như thế nàng mới vừa ý, nhìn Quân Vũ và Tô Hùng nhoẻn một nụ cười.

Không biết tại sao Tô Hùng cảm thấy sợ sệt ánh sáng nhu hòa, thân mật tự nhiên của Thanh Loan. Thành thử mỗi khi Tô Hùng và Thanh Loan nhìn nhau, Tô Hùng luôn luôn nhìn sang chỗ khác. Trong lúc đó thì Thanh Loan vẫn với vẻ hồn nhiên thân mật.

Bây giờ đêm đã canh tư. Ba người sau khi nghỉ ngơi, sức lực đã dần dần bình phục.

Trên đồi núi phía Nam ngọn lửa cháy ngập trời.

Tô Hùng chỉ ngọn lửa cười nói:

- À ! Hay quá ! Vạt rừng cao ngút trời rộng hơn ngàn mẫu, nay ngọn lửa rần rộ cháy như thế, không thể nào tắt được. Đến tối mai mình ở cách xa mấy ngàn dặm cũng nhìn được ngọn lửa này rồi.

Thanh Loan buồn bã nói:

- Ngọn lửa cháy mạnh quá, chắc thiêu chết không biết bao nhiêu chim nhỏ, nai con. Bây giờ chúng ta không có cách nào dập tắt được sao?

Quân Vũ lắc đầu nói:

- Việc này đâu phải năm ba người có thể làm được? Muội đừng bận tâm đến chuyện đó.

Tô Hùng cười nói:

- Bây giờ ngọn lửa đã lan rộng rồi, thì có năm ba ngàn người cũng không có thể dập tắt được. Chỉ trừ khi trời đổ xuống một trận mưa lớn hay ngọn lửa cháy mạnh thế, khí nóng xông lên, làm chảy hết tuyết đọng ngàn năm ở trên đồi núi cao, mới hợp lại thành một dòng nước lớn dập tắt ngọn lửa này được... Nếu không thì khi nào muôn ngàn mẫu rừng núi này cháy hết mới tự tắt được.

Thanh Loan toan nói nữa, bỗng nghe tiếng réo rắc rợn người, tiếng đó nghe rất kỳ lạ. Âm điệu phát ra rất nhịp nhàng, hình như do sự điều khiển của người.

Thanh Loan sợ hãi, dựa sát vào vai Quân Vũ, nói:

- Vũ ca! Trong núi rừng này có quỷ. Huynh có nghe tiếng quỷ vừa kêu đó không?

Quân Vũ cảm thấy lạ thường. Tiếng ấy phát ra làm cho người phải kinh hồn.

Nhưng trong chốc lát, chàng không sao nghĩ ra nguyên nhân, nên tìm lời trấn an Thanh Loan:

- Loan muội, đừng sợ ! Không phải quỷ đâu !

Tô Hùng bình tĩnh nghe một lúc nói:

- Tiếng đó từ trên rừng đào phát ra. Đó là một ám hiệu đã đặt trước nên người ngoài nghe không thể phân biệt được tiếng ngân, tiếng dài ấy được. Chúng dùng nó để truyền đưa tin tức riêng. Cái kèn quỷ đó bằng ngũ kim làm thành, cũng có thể làm bằng tre, thổi trong đêm thanh tịnh. Ở xa ngoài một dặm có thể nghe rõ. Sau một lúc chắc có tiếng hồi đáp.

Quả thật không lâu, lại một hồi kèn khác nổi lên, lần lần nghe rất xa. Chỉ nghe văng vẳng mà thôi.

Tô Hùng cười nói:

- Đó có thể là lối làm trò của bọn Đại Giác Tự, nên tiếng kèn quỷ rít lên hòa rất xa, như vậy...

Tô Hùng nói chưa hết lời, bỗng nhiên ở đồi núi lân cận, liên tiếp vọng lên mấy tiếng sáo.

Tô Hùng vội đưa tay rút phẳng Kim Hoàn Kiếm ra, nói:

- Bốn hòa thượng bị biệt tích, nên hiện giờ đã có người tìm đến gần chúng ta rồi đấy.